

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obo/2/2024
Identifikačné číslo spisu:	1021200580
Dátum vydania rozhodnutia:	27.08.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1021200580.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobcu I. X., narodenej XX. S. XXXX, bytom XXX XX K. XXX, zastúpeného BIZOŇ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Laurinská 4, 811 01 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 833 533, proti žalovanému Mgr. Petrovi Zvarovi, so sídlom Obchodná 2, 811 06 Bratislava, správcovi konkurznej podstaty úpadcu Vodohospodárske stavby a. s. Nitra, Cabajská cesta č. 28, 949 01 Nitra, IČO: 31 411 487, zastúpenému Zvara advokáti s. r. o., so sídlom Námestie SNP 1, 811 06 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 46 547 878, o obnovu konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 10Cbi/32/2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cbi/4/2021-143 z 27. septembra 2023, takto

rozhodol:

I. Odvolanie v časti týkajúcej sa výroku o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Cbi/27/2010 o d m i e t a.

II. Vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

III. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „súd prvej inštancie“) zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Cbi/27/2010 (výrok I.), zamietol žalobu na obnovu konania (výrok II.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok III.).

2. V odôvodnení rozsudku poukázal na to, že v pôvodnom konaní Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 10Cbi/32/2010-526 z 3. mája 2018 zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, zamietol žalobu o

vylúčenie nehnuteľností zo súpisu majetku konkurznej podstaty, žalovanému a štátu priznal plnú náhradu trov konania voči žalobcovi. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“ alebo „NS SR“) rozsudkom sp. zn. 2Obo/11/2018 z 20. júna 2019 vyššie uvedený rozsudok potvrdil. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 1ObdoV/13/2020 z 24. septembra 2020 dovolanie žalobcu proti potvrdzujúcemu rozsudku NS SR a rozsudku súdu prvej inštancie odmietol. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústavný súd SR“) uznesením č. k. IV. ÚS 185/2021-11 z 30. marca 2021 odmietol sťažnosť, ktorou sa žalobca domáhal vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie v súdnej veci. Žalobca svoju žalobu na obnovu konania vedeného pred Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 10Cbi/32/2010 a na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 2Obo/11/2018 odôvodnil tým, že Najvyšší súd SR v konaní o dovolaní podanom vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Cbi/27/2010 uznesením sp. zn. 2ObdoV/9/2020 zo dňa 25. februára 2021 zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR v odôvodnení uznesenia skonštatoval, že porušenie povinnosti nadobúdateľa privatizovaného majetku použiť získané finančné prostriedky od tretej osoby na úhradu svojich záväzkov voči Fondu národného majetku Slovenskej republiky (ďalej len „fond“) podľa ustanovenia § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby (ďalej len „privatizačný zákon“) nespôsobuje neplatnosť kúpnej zmluvy, ktorou nadobúdateľ ako predávajúci získal od tretej osoby ako kupujúceho (pôvodne privatizovaného majetku) peňažné prostriedky, a ktorá bola uzatvorená s predchádzajúcim súhlasom fondu podľa § 19a ods. 2 privatizačného zákona. S poukazom na uvedené uznesenie sú tu podľa názoru žalobcu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré žalobca bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, a ktoré môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Podľa názoru žalobcu je daný dôvod na povolenie obnovy konania podľa § 397 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“).

3. Po vykonanom dokazovaní dospel súd prvej inštancie k záveru, že dôvodom žaloby na obnovu konania bolo rozhodnutie (uznesenie NS SR sp. zn. 2ObdoV/9/2020 z 25. februára 2021), týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môže privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Predmetom pôvodného konania bola žaloba na vylúčenie nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území T., obec T., okres T., zapísaných v evidencii Okresného úradu T., katastrálneho odboru, na liste vlastníctva č. XXXX (pozemok s parcelným č. XXXX/X o výmere 122 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, pozemok s parcelným č. XXXX o výmere 117 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, pozemok s parcelným č. XXXX/X o výmere 300 m², druh pozemku: záhrada) zo súpisu majetku úpadcu (žalovaného). Vylúčované nehnuteľnosti boli ešte pred nadobudnutím vlastníckeho práva žalobcom prevedené z úpadcu Vodohospodárske stavby a. s. Nitra (ďalej len „úpadca“) ako predávajúceho na C. H., V. H., Ing. W. W. a Mgr. N. W. ako kupujúcich kúpnu zmluvou zo dňa 12. októbra 2000 v znení jej dodatku č. 1 zo dňa 21. novembra 2000 (ďalej len „kúpna zmluva 1/“). Kúpnu zmluvou zo dňa 16. júla 2011 v znení jej dodatku č. 1 zo dňa 2. januára 2002 (ďalej len „kúpna zmluva 2/“) manželia H. a W. (ako predávajúci) previedli nehnuteľnosti na Ing. Q. S. a I. S., ktorí tieto nehnuteľnosti darovacou zmluvou z 23. novembra 2004 spísanou vo forme notárskej zápisnice N 128/2004 notárkou JUDr. Zuzanou Matejovou (ďalej len „darovacia zmluva“) previedli na žalobcu. V pôvodnom konaní (sp. zn. 10Cbi/32/2010) súd dospel k záveru, že kúpna zmluva 2/ a darovacia zmluva sú podľa § 19a privatizačného zákona neplatné. Podľa názoru súdu prvej inštancie je nesporné, že prejudiciálne posúdenie platnosti nadobudnutia nehnuteľností je v právomoci súdu, ktorý rozhoduje o žalobe o vylúčenie vecí zo súpisu majetku konkurznej podstaty.

4. Súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom Ústavného súdu SR vyjadreným v náleze č. k. II. ÚS 109/2012-12 z 25. apríla 2012, podľa ktorého existencia odlišného právneho názoru vyslovená v inom súdnom konaní riešiacom skutkovo i právne analogickú problematiku nie je dôvodom na obnovu konania.... Ani z pohľadu ústavného súdu nemožno judikatúru súdov (aj keby malo ísť o ustálenú a konštantnú judikatúru) považovať za skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné požiadať o obnovu konania. Súd prvej inštancie sa stotožnil aj s názorom uvedeným vo výklade k § 397 písm. a) CSP (Civilný sporový poriadok, komentár, doc. JUDr. M. Števček, PhD. a kolektív, Nakladateľstvo

C.H.Beck, 2016), podľa ktorého pri rozhodnutiach, ktorých existencia bude dôvodom obnovy konania, pôjde o dve skupiny rozhodnutí. Jednak to budú rozhodnutia, ktoré strana bez svojej procesnej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní, napriek tomu, že reálne existovali, a jednak rozhodnutia nové, také, ktoré boli prijaté až po právoplatnom rozhodnutí veci. Druhý prípad predstavuje neskoršie rozhodnutie o prejudiciálnej otázke, ktorú si súd v pôvodnom konaní posúdil inak. Ak súd prejudiciálne posúdi otázku, o ktorej nemôže sám rozhodovať, a po právoplatnom skončení tohto konania si orgán, do ktorého právomoci prejudiciálna otázka patrí, túto otázku posúdi odchyľne, pôjde o typický prípad dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. a).

5. V prejednávanej veci žalobca namietal existenciu rozhodnutia, v ktorom bola prejudiciálna otázka posúdená inak, čo by podľa jeho názoru mohlo byť pre neho priaznivé. Keďže však súd v konaní sp. zn. 10Cbi/32/2010 mal právomoc posúdiť platnosť kúpnych zmlúv a darovacej zmluvy, pričom takáto právomoc nepatrí inému orgánu, potom odlišný právny názor vyjadrený v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2ObdoV/9/2020 z 25. februára 2021 nemôže byť - v súlade s názorom Ústavného súdu SR vyjadreným v náleze sp. zn. II. ÚS 109/2012 a s výkladom k § 397 písm. a) CSP - dôvodom na povolenie obnovy konania. Okrem toho posúdenie platnosti právnych úkonov podľa § 19a privatizačného zákona ako prejudiciálnej otázky sa v rozhodovacej praxi NS SR v priebehu rokov viac krát menilo, a preto nie je možné hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie žalobu na obnovu konania ako nedôvodnú zamietol.

6. Podaním zo dňa 23. marca 2023 žalobca navrhol, aby súd prvej inštancie podľa § 421 ods. 2 CSP odložil právoplatnosť rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/11/2018 z 20. júna 2019 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Cbi/32/2010-526 z 3. mája 2018, a to do právoplatnosti konania o predmetnej žalobe na obnovu konania. Dôvody hodné osobitného zreteľa videl v tom, že ak by v konkurze boli predmetné nehnuteľnosti predané, jedná sa o nezvratný proces a žalobca by sa nemohol naspäť domôcť svojho vlastníckeho práva. Podľa názoru súdu je potrebné vzhľadom na princíp právnej istoty a rešpektovania právoplatných rozhodnutí súdov konštatovať, že žalobca neosvedčil dôvody hodné osobitného zreteľa, a to vzhľadom na skutočnosť, že súd žalobu na obnovu konania zamietol ako nedôvodnú. Súd prvej inštancie preto návrh na odklad právoplatnosti zamietol.

7. S poukazom na to, že žalovaný mal v konaní plný úspech, súd mu podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

8. Rozsudok súdu prvej inštancie (v celom jeho rozsahu) napadol žalobca odvolaním z dôvodu, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP] a tiež preto, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP]. Žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) navrhol, aby odvolací súd podľa § 389 CSP napadnuté rozhodnutie zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. Odvolateľ upriamil pozornosť na to, že súd prvej inštancie v bodoch 18 až 20 napadnutého rozsudku poukázal na komentár k Civilnému sporovému poriadku a na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 109/2012 z 25. apríla 2012, na základe ktorých uzavrel, že odlišný právny názor vyjadrený v uznesení sp. zn. 2ObdoV/9/2020 z 25. februára 2021 nemôže byť dôvodom na povolenie obnovy konania. Uviedol, že predmetný komentár nespochybňuje, avšak podľa jeho názoru sa nejedná o taxatívny výpočet (skutočnosť, že niečo je typickým prípadom, ešte neznamená, že tu nemôže byť aj iný prípad). Obdobne odvolateľ nerozporuje ani závery Ústavného súdu SR, avšak poukazuje na podstatný rozdiel, ktorý spočíva v tom, že svoju žalobu neodôvodnil tým, že v inom súdnom konaní riešiacom skutkovo i právne analogickú problematiku bol vyslovený iný právny názor. Ústavný súd SR vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 109/2012 neposudzoval prípad ako je tento, kedy žalobca poukazoval na iné konanie riešiace identickú problematiku - platnosť kúpnej zmluvy 1/. Žalobca má za to, že uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2ObdoV/9/2020 z 25. februára 2021 gramaticky spadá pod dôvod obnovy konania v zmysle § 397 písm. a) CSP, keďže sa jedná o rozhodnutie týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré žalobca bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a ktoré môže pre

neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, pretože ak je kúpna zmluva 1/ platná, tak sú platné aj kúpna zmluva 2/ a darovacia zmluva. Zároveň odvolateľ považuje napadnuté rozhodnutie za nedostatočne odôvodnené, pretože súd prvej inštancie použil teleologickú redukciu bez toho, aby svoj názor riadne zdôvodnil. V tejto súvislosti poukázal na závery rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Cdo/646/2018 z 19. februára 2020. Zdôraznil, že uplatnenie teleologickej redukcie bez náležitého odôvodnenia je v rozpore s princípom právnej istoty, ktorý môže byť prekonaný len vtedy, ak je teologická redukcia dostatočne a presvedčivo vyargumentovaná. Použitie teleologickej redukcie je teda prípustné, len ak sú uvedené dôvody patrične vysvetlené a nevzniká stav právnej neistoty pre adresátov právnych noriem. Za také vysvetlenie však podľa odvolateľa nemožno považovať len strohý odkaz na demonštratívny výpočet príkladov dôvodov obnovy konania v komentári k CSP a jedno uznesenie Ústavného súdu SR riešiace podstatne odlišný prípad.

10. Pre prípad, že odvolací súd posúdi zamietnutie žaloby na obnovu konania ako vecne správne, odvolateľ navrhol, aby žalovanému nepriznal náhradu trov konania, pretože v jeho prípade dochádza k účelovému navyšovaniu trov právneho zastúpenia. Právny zástupca žalovaného je totiž jednoosobová spoločnosť, ktorej jediným spoločníkom a konateľom je žalovaný. Žalovaný má z titulu výkonu funkcie správcu konkurznej podstaty nárok na odmenu, takže pokiaľ si žalovaný chce uplatňovať ešte aj náhradu trov právneho zastúpenia, bol by platený duplicitne. Nejedná sa preto o účelne vynaložené trovy a iné trovy konania žalovaný nevynaložil. Na podporu svojej argumentácie odvolateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo/560/2004 z 10. mája 2005 a nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 113/2023 z 11. mája 2023.

11. K odvolaniu žalobcu zaslal vyjadrenie žalovaný. Odvolaním napadnutý rozsudok označil za vecne správny a riadne odôvodnený a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Za nedôvodnú považoval námietku porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces, keďže súd svoje rozhodnutie odôvodnil dostatočne jasne a zrozumiteľne. Poukázal na to, že v roku 2010 bolo voči nemu vyvolaných a následne vedených 12 sporov o vylúčenie nehnuteľností z konkurznej podstaty a v každom z nich bola na súde prvej inštancie aj odvolacom súde riešená otázka výkladu ustanovenia § 19a privatizačného zákona (ako právna otázka zásadná pre rozhodnutie vo veci samej). V čase rozhodnutia dovolacieho súdu v konaní sp. zn. 2ObdoV/9/2020 boli všetky tieto spory právoplatne skončené (s výnimkou konania sp. zn. 2Cbi/1/2015 vylúčeného na samostatné konanie z právoplatne skončeného konania), a to vrátane pôvodného sporu žalobcu sp. zn. 10Cbi/32/2010. Ani v jednom z týchto konaní nebol použitý výklad § 19a privatizačného zákona takým spôsobom, aký použil dovolací súd v rozhodnutí sp. zn. 2ObdoV/9/2020. Podľa jeho názoru nemôže byť prípustným dôvodom na obnovu konania neskôr vyslovený odlišný výklad ustanovenia § 19a privatizačného zákona v inom súdnom spore, v ktorom nie sú totožní ani účastníci a ani predmet sporu (aj keď súvis v rovine prejudiciality právneho posúdenia kúpnej zmluvy 1/ nemožno poprieť). V tejto súvislosti zdôraznil odlišný charakter vylučovacej žaloby v porovnaní so žalobou o určenie vlastníckeho práva a skutočnosť, že žalobca nielen mal možnosť, ale aj využil všetky svoje práva na zvrátenie pre neho nepriaznivého výsledku, a to vrátane dovolania proti právoplatnému rozsudku a ústavnej sťažnosti. Poukázal tiež na to, že dovolací súd svoj odlišný výklad § 19a privatizačného zákona poskytol až potom, ako bolo konanie vyvolané žalobcom (sp. zn. 10Cbi/32/2010) právoplatne skončené. Zároveň konanie, v ktorom rozhodoval dovolací súd (sp. zn. 8Cbi/27/2010), nie je právoplatne skončené a odvolací súd sa bude musieť vysporiadať s iným (odlišným) právnym názorom dovolacieho súdu v dvoch iných konaniach sp. zn. 1ObdoV/5/2021 a sp. zn. 1ObdoV/8/2022. Podľa názoru žalovaného právo na obnovu konania nemôže spočívať len na náhode, t. j. či žalobca „stihne“ lehotu na obnovu konania. Poukázal na to, že vo zvyšných už právoplatne skončených sporoch, ktorých výsledok rovnako závisel od výkladu § 19a privatizačného zákona, neúspešným žalobcom lehota na podanie žaloby na obnovu konania už uplynula. Aj on ako žalovaný sa musí zmieriť s tým, že v dvoch sporoch o vylúčenie nehnuteľností z konkurznej podstaty, v ktorých nebol úspešný, mu uplynula lehota na podanie žaloby na obnovu konania. Dôvodom neúspechu žalovaného bolo priznanie vlastníckeho práva titulom dobromyseľnosti žalobcov, pričom neskôršie rozhodnutie veľkého senátu NS SR sp. zn. 1VObo/2/2020 z 27. apríla 2021 dobromyseľnosť ako nadobúdaci titul bez súčasného uplynutia lehoty vydržania vylúčilo.

12. Podľa názoru žalovaného nie je dôvod na to, aby sa súd pri rozhodovaní o trovách konania zaoberal otázkou, či existujú dôvody osobitného zreteľa. Poukázal na to, že nárok na náhradu trov konania si uplatnil už pri svojom prvom úkone - vyjadrení k žalobe. Na pojednávaní, na ktorom súd prvej inštancie rozhodol vo veci, žalobca k uplatnenej náhrade trov konania nevzniesol žiadnu námietku, resp. nežiadal súd, aby v prípade úspechu žalovaného trovy konania posudzoval podľa § 257 CSP. Pokiaľ žalobca argumentoval nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 113/2023 z 11. mája 2023, žalovaný namietal, že vec posudzovaná Ústavným súdom SR je skutkovo odlišná a žalobca zjavne cituje len z bodu 15 odôvodnenia. V bode 14 Ústavný súd SR uviedol, že CSP nezakazuje advokátovi ako strane sporu dať sa zastúpiť vlastnou advokátskou kanceláriou. To však automaticky neznamená, že to nemusí byť v spojení s ostatnými okolnosťami konkrétnej veci zohľadnené pri rozhodovaní o dôvodnosti náhrady trov takéhoto právneho zastúpenia. Ani jedno z rozhodnutí, na ktoré Ústavný súd SR poukázal v bode 16 nálezu, neposudzuje vzťah medzi zastúpeným správcou konkurznej podstaty a právnym zástupcom - obchodnou spoločnosťou, v ktorej je správca ako fyzická osoba jediným spoločníkom a konateľom. Právneho zastúpenia správcu konkurznej podstaty sa naopak týka starší nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 104/08 z 24. septembra 2008, ktorého právne závery si osvojila aj súdna prax. Žalovaný okrem toho, že vykonáva funkciu správcu v desiatkach ďalších konkurzoch, tak vykonáva aj advokátsku prax. Je preto pochopiteľné, že pri riešení sporovej agendy v konkurzoch, v ktorých je ako fyzická osoba ustanovený za správcu, využíva potenciál vlastnej advokátskej kancelárie, keďže jedine advokát môže poveriť jednotlivými úkonmi svojich zamestnancov, vrátane zastupovania klienta na pojednávaniach pre súdom. Je nemožné, aby správca sám vykonával konkurznú agendu, vrátane konkurzom vyvolaných súdnych sporov. Poukázal na to, že len v konkurznej veci úpadcu Vodo hospodárske stavby a. s. Nitra bolo proti nemu na Krajskom súde v Bratislave od roku 2010 vedených 15 sporov o vylúčenie nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu, z ktorých 2 spory ešte nie sú právoplatne skončené, neskôr boli vyvolané 2 spory o obnovu konania a ďalšie 2 spory o vylúčenie nehnuteľností, o ktorých už bolo právoplatne rozhodnuté. Všetky tieto spory boli (a niektoré stále sú) prejednávané na všetkých úrovniach súdov, vrátane dovolacieho súdu a Ústavného súdu SR. Správca úpadcu má právo dať sa zastúpiť advokátom, pričom nie je možné rozlišovať, či si zvolí externú advokátsku kanceláriu alebo kanceláriu, v ktorej je ako advokát spoločníkom a konateľom. Vedenie sporov si objektívne vyžaduje personálnu podporu a zázemie advokátskej kancelárie a jej zamestnancov, pričom neexistuje žiaden dôvod, aby súd priznal náhradu trov konania len v prípade zastúpenia externou advokátskou kanceláriou.

13. Najvyšší súd SR ako súd odvolací (§ 34 ods. 3 CSP) v prvom rade skúmal, či je odvolanie podané včas, oprávnenou osobou a či smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť odvolaním. Žalobca je nepochybne stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), keďže súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom nevyhovел jeho žalobe na obnovu konania a zamietol aj jeho návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Cbi/27/2010. Odvolanie žalobcu bolo podané včas, keď žalobca pred uplynutím zákonnej odvolacej lehoty (§ 362 ods. 1 CSP) svoje elektronické podanie odoslал do elektronickej schránky súdu prvej inštancie. Odvolaním napadnutý rozsudok obsahuje dva výroky: I. výrok o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Cbi/27/2010 a II. výrok o zamietnutí žaloby na obnovu konania. Žalobca v odvolaní výslovne uviedol, že odvolanie podáva v celom rozsahu, to znamená proti obom citovaným výrokom. Prípustnosť odvolania preto odvolací súd posudzoval u každého výroku zvlášť. Výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania má formu uznesenia, aj keď je súčasťou rozsudku. Prípustnosť odvolania proti uzneseniu súdu prvej inštancie je založená na princípe pozitívnej enumerácie, keď v ustanovení § 357 CSP sú taxatívne vypočítané uznesenia súdu prvej inštancie, proti ktorým je prípustné podať odvolanie. Proti iným uzneseniam súdu prvej inštancie, ktoré nie sú uvedené v tomto výpočte, odvolanie prípustné nie je. Podľa § 357 písm. n) CSP je odvolanie prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164. Z použitej dikcie zákona o prerušení konania je zrejmé, že odvolanie bude prípustné len vtedy, ak súd prvej inštancie návrhu na prerušenie konania vyhovie (konanie preruší), a nie aj vtedy, ak návrh na prerušenie konania zamietne. Keďže odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na

prerušenie konania prípustné nie je, odvolací súd v tejto časti odvolanie žalobcu odmietol ako neprípustné podľa § 386 písm. c) CSP. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že žalobca v odvolaní bližšie nekonkretizoval dôvody, pre ktoré napadol aj tento výrok rozsudku súdu prvej inštancie.

14. Po čiastočnom odmietnutí odvolania ostal predmetom odvolacieho prieskumu len výrok zamietajúci žalobu na obnovu konania, proti ktorému je odvolanie prípustné podľa § 355 ods. 1 CSP a závislý výrok o nároku na náhradu trov konania [odvolanie je prípustné podľa § 357 písm. m) CSP]. Žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) odvolaciemu súdu vytýkal nesprávne právne posúdenie prípustnosti podanej žaloby na obnovu konania a tiež to, že svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Uvedenú argumentáciu odvolateľa možno podradiť pod odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b) a písm. h) CSP.

15. Podľa názoru odvolateľa neobstojí právny záver súdu prvej inštancie, že odlišný právny názor vyjadrený v uznesení NS SR sp. zn. 2ObdoV/9/2020 z 25. februára 2021 nemôže byť dôvodom na obnovu konania. Súd prvej inštancie nezohľadnil jeden podstatný rozdiel, a to, že žalobca neargumentoval, že v inom súdnom konaní, riešiacom skutkovo a právne analogickú problematiku, bol vyslovený iný právny názor, ale že poukazoval na iné konanie, ktoré riešilo identickú problematiku, a to platnosť kúpnej zmluvy 1/, pretože ak je platná kúpna zmluva 1/, tak je platná aj kúpna zmluva 2/ a darovacia zmluva. Pričom Ústavný súd SR vo svojom (súdom prvej inštancie citovanom) uznesení sp. zn. II. ÚS 109/2012 z 25. apríla 2021 takýto prípad neposudzoval. S touto argumentáciou sa odvolací súd nestotožnil. Už za účinnosti zákona č. 90/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku sa v judikatúre súdov ustálil názor, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy; na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/98/2011 z 11. augusta 2011, publikované v časopise Zo súdnej praxe č. 2/2017). Z judikatúry Najvyššieho súdu SR ako súdu dovolacieho vyplýva, že tento záver je stále aktuálny a plne aplikovateľný aj za účinnosti Civilného sporového poriadku (porovnaj rozsudok sp. zn. 5Cdo/116/2022 z 29. júna 2023, uznesenie sp. zn. 2Cdo/152/2022 z 15. novembra 2023 alebo uznesenie sp. zn. 9Cdo/62/2022 z 27. marca 2024). Je pritom bez právneho významu, či iné právne posúdenie veci v neskoršom rozhodnutí dovolacieho súdu, bolo vyslovené (len) v skutkovo a právne obdobnej (analogickej) veci, alebo vo veci ako je táto, kde sa ako prejudiciálna otázka skúmala (ne)platnosť totožných prevodných zmlúv. Podstata vyššie uvedenej argumentácie totiž spočíva v tom, že obnovou konania nemožno dosiahnuť nápravu takej nesprávnosti súdneho rozhodnutia, ktorá je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože na to slúžia iné (riadne alebo mimoriadne) opravné prostriedky. Preto ani judikatórny posun v riešení určitej právnej otázky (v danom prípade je ňou otázka interpretácie ustanovenia § 19a privatizačného zákona) nie je spôsobilým dôvodom obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP.

16. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na závery uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/152/2022 z 15. novembra 2023, kde predmetom dovolacieho prieskumu bol rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/105/2020 z 28. októbra 2021. Krajský súd ako súd odvolací potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby na obnovu konania, ktorej prípustnosť žalobca odôvodňoval existenciou uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/186/2018 zo 17. júna 2019 tvrdiac, že sa týka strán a predmetu pôvodného konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 4C/43/2019, ktoré vzhľadom na dátum jeho vydania nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, a ktoré môže pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. V uznesení sp. zn. 8Cdo/186/2018 zo 17. júna 2019 Najvyšší súd SR konštatoval nesprávnosť právneho názoru (na ktorom založili svoje rozhodnutia súdy oboch inštancií), podľa ktorého je v prípade užívania cudzieho pozemku bez právneho titulu umiestnením stavby na ňom pasívne vecne legitimovaný ten, kto stavbu užíva (napr. i jej domnelý vlastník, oprávnený držiteľ), a to z dôvodu, že užívanie stavby je vždy súčasne i užívaním pozemku, na ktorom je stavba postavená. Podľa názoru NS SR sa v takomto prípade bezdôvodne obohacuje skutočný vlastník stavby na cudzom pozemku, kedy k jeho obohateniu dochádza už zo samotného titulu vlastníckeho práva, ktoré zakladá jeho oprávnenie užívať stavbu. Krajský súd v

Trenčine v odseku 26 odôvodnenia svojho rozsudku sp. zn. 17Co/105/2020 z 28. októbra 2021 konštatoval, že judikatúrny posun nie je dôvodom obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP. Zmena judikatúry sa nemôže vzťahovať na právoplatne skončené konania. Pripustením opačnej argumentácie by bol závažným spôsobom narušený princíp právnej istoty. Ak by zákonodarcu hodlal pripustiť mimoriadnym opravným prostriedkom obnovu konania pri zmene judikatúry, tak by túto skutočnosť vyjadril v právnom predpise explicitne, pričom nemožno pripustiť, aby sa zmena judikatúry dotkla iba strán a predmetu pôvodného konania, ako to výslovne upravuje § 397 písm. a) CSP. Dôsledkom by totiž bolo, že na pôvodné rozhodnutie by sa vzťahovala odlišná, nová judikatúra, ktorá v čase rozhodovania neexistovala, pričom na ostatné, totožné prípady by sa vzťahovala judikatúra v tom čase existujúca. To by bolo porušením princípu právnej istoty a porušením dôvery ľudí v platné právo (a k nemu prislúchajúcej aktuálnej judikatúry). Totožné prípady by preto neboli rozhodované rovnako. Nikto by sa nemohol spoľahnúť na to, že jeho vec bude právoplatne skončená, ak by v budúcnosti nastal judikatúrny posun. Opačným postupom by bolo možné „otvoriť“ každé už právoplatne skončené konanie, v ktorom nastane vývojová zmena názoru na určitú súdmi prejednávanú otázku, (teda znamenalo by to toľko, že skutočná právoplatnosť rozhodnutia nastane až uplynutím lehoty na podanie žaloby na obnovu konania; tento záver však CSP nekonštruuje, teda nepredpokladá). Nie je nepodstatným ani fakt, že záver o odmietnutí judikatúrneho posunu ako dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP má svoje racionálne jadro. Nemožno použiť nový názor na podmienky veci právoplatne skončenej, nakoľko zmena právneho názoru potrebuje dozrieť, nájsť si svoje miesto, pričom podkladom na túto zmenu je zväčša celý komplex príčin, ktoré však nemusia byť (a často ani nie sú) naplnené už v čase pôvodného rozhodovania. Vývojová zmena na určitú právnu otázku tak je zasadená do konkrétneho času a iba v ňom má svoje opodstatnenie. Ak by aplikovala spätne, jednalo by sa o neprípustnú retroaktivitu „novej“ judikatúry. Aplikácia „nového“ pravidla plynúceho z judikatúry nesvedčí na „staré pomery“. Uvedené závery dovolací súd podrobil prieskumu z hľadiska námietok žalobcu (dovolateľa), že odvolací súd len rýdzo formálne odmietol jeho argumentáciu a zamietnutie žalobou požadovanej obnovy konania odôvodnil výlučne neprípustnosťou judikatúrneho posunu, s ktorým názorom sa dovolací súd nestotožnil poukazujúc na to, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívnym uspokojivým spôsobom, čo ale nie je tento prípad. Zároveň z obsahu dovolania dovolací súd vyvodil, že dovolateľ ako právnu otázku (relevantnú v zmysle § 421 ods. 1 CSP) považoval to, či je judikatúrny posun, resp. existencia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vydaného po právoplatne skončenom konaní dôvodom obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP. Dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd sa pri riešení dovolateľom nastolenej dovolacej otázky neodklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu, ktorú predstavuje rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/98/2011, publikované v časopise Zo súdnej praxe č. 2/2017. Zdôraznil pritom, že aj keď uvedené rozhodnutie rieši prípustnosť obnovy konania podľa právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku, tento záver je plne aplikovateľný aj za účinnosti Civilného sporového poriadku. Poukázal na to, že s uvedeným právnym názorom sa stotožnil Najvyšší súd SR aj v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/116/2022 z 29. júna 2023 a pre úplnosť odcitoval závery uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 108/2012 z 25. apríla 2012 (citované aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia - poznámka dovolacieho súdu). Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/152/2022 z 15. novembra 2023 žalobca napadol ústavnou sťažnosťou, ktorú Ústavný súd SR odmietol (uznesenie sp. zn. IV. ÚS 490/2024 z 22. októbra 2024). Podľa názoru Ústavného súdu SR sa Najvyšší súd SR ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa, ktorými odôvodňoval existenciu vady zmätočnosti, ako aj nesprávne právne posúdenie veci konajúcimi súdmi nižšej inštancie. Odôvodneniu napadnutého uznesenia tak nie je z hľadiska ústavnej konformity čo vytknúť.

17. Odvolací súd sa s vyššie citovanými závermi rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/105/2020 z 28. októbra 2021 stotožňuje a rovnako nevidí žiadny rozumný dôvod na to, aby judikatúrny posun pri riešení určitej právnej otázky mal byť prípustným dôvodom obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP, bez ohľadu na to, či je alebo nie je daná súvislosť rozhodnutia (ktoré tento judikatúrny posun obsahuje) so stranami a predmetom pôvodného konania, ktorého obnova sa navrhuje. Vo vyššie uvedenej veci išlo dokonca o žalobu na obnovu takého konania, ktoré bolo z hľadiska sporových strán a predmetu konania takmer identické (rozdiel bol len v období, za ktoré sa žiadalo priznať bezdôvodné obohatenia) ako konanie, v ktorom bolo vydané uznesenie NS SR sp. zn.

8Cdo/186/2018 zo 17. júna 2019, ktoré prinieslo judikatórny posun v právnej otázke, kto sa na úkor vlastníka pozemku (žalobcu) bezdôvodne obohatil. Nad rámec uvedeného a pre úplnosť potom odvolací súd poukazuje na „najnovší“ judikatórny posun v otázke výkladu ustanovenia § 19a privatizačného zákona, vyplývajúci zo záverov uznesenia veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia NS SR sp. zn. 1VObd/1/2024 z 26. júna 2025. Predmetné rozhodnutie bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2025 (pod poradovým číslom 35) s nasledovnou právnou vetou: Sankcia neplatnosti právneho úkonu podľa § 19a odseku 4 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení účinnom od 14. septembra 1995 za porušenie povinnosti nadobúdateľa privatizovaného majetku podľa § 19a odseku 3 citovaného zákona sa vzťahuje na právny úkon, ktorým došlo k prevodu privatizovaného majetku z nadobúdateľa privatizovaného majetku (dlžníka Fondu národného majetku Slovenskej republiky) na tretiu osobu, a nie na použitie finančných prostriedkov získaných nadobúdateľom privatizovaného majetku od tretej osoby na základe prevodnej (kúpnej) zmluvy. Z jeho odôvodnenia je zrejmé, že veľký senát sa nestotožnil so závermi uznesenia NS SR sp. zn. 2ObdoV/9/2020 z 25. februára 2021 (z ktorých vychádzalo preskúmané rozhodnutie odvolacieho senátu) a dospel k odchylnému výkladu ustanovení § 19a privatizačného zákona. Pri aplikovaní tohto výkladu na spor žalobcu by to znamenalo, že absolútne neplatná by bola už kúpna zmluva 1/ a v nadväznosti na to aj kúpna zmluva 2/ a darovacia zmluva. Podľa § 48 ods. 3 CSP platí, že právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu je pre senáty Najvyššieho súdu SR záväzný a pokiaľ by sa senát pri svojom rozhodovaní chcel od neho odchýliť, je povinný vec postúpiť veľkému senátu.

18. Ako nedôvodnú posúdil odvolací súd aj námietku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia s poukazom na to, že súd prvej inštancie použil teleologickú redukciu bez toho, aby svoj názor riadne zdôvodnil. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide posúdenie (ne)prípustnosti podanej žaloby na obnovu konania, je síce pomerne stručné, avšak rovnako stručné bolo aj odôvodnenie samotnej žaloby, či odôvodnenie repliky, ktorou žalobca reagoval na vyjadrenie žalovaného. Aj v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie žalobca argumentuje v podstate len tým, že uznesenie NS SR sp. zn. 2ObdoV/9/2020 z 25. februára 2021 gramaticky spadá pod dôvod obnovy konania v zmysle § 397 písm. a) CSP, keďže sa týka strán a predmetu pôvodného konania, žalobca ho bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a zároveň môže privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. K uvedenému odvolací súd poznamenáva, že gramatický (jazykový) výklad predstavuje len prvotné priblíženie sa k obsahu aplikovanej právnej normy, pričom žiadna z výkladových metód nemá mať absolútnu prednosť a jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu (III. ÚS 341/07). Za rozhodujúce však odvolací súd považuje to, že súd prvej inštancie svoj právny názor sformuloval dostatočne jasne a zrozumiteľne a (ne)prípustnosť žaloby na obnovu konania posúdil v zmysle záverov doterajšej rozhodovacej praxe, ktorá sa síce ustálila ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, avšak je stále aktuálna a v celom rozsahu aplikovateľná aj za účinnosti CSP. Aj z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP vyplýva, že súd môže svoje právne posúdenie veci odôvodniť odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax. Len v prípade odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe je súd povinný tento odklon dôkladne odôvodniť (§ 220 ods. 3 CSP).

19. Keďže žalobcom uvádzané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b) a písm. h) CSP nie sú dané a súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, keď žalobu na obnovu konania zamietol, odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby na obnovu konania potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

20. Ako vecne správny potvrdil odvolací súd aj výrok o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, keď sa nestotožnil s názorom žalobcu o potrebe aplikovať ustanovenie § 257 CSP, podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP), aj od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). V zmysle ustanovenia § 257 CSP súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa zákon bližšie neuvádza a výklad podmienok na aplikáciu § 257 CSP ponecháva na

súdnej praxi. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa (čo znamená výnimočne) súd prihliada k okolnostiam (osobným, majetkovým, sociálnym, resp. iným) strán sporu, ako aj k okolnostiam prejednávanej veci. Len v prípade, ak takéto okolnosti súd zistí, nemusí priznať (celkom alebo sčasti) nárok na náhradu trov konania tej strane sporu, ktorá mala vo veci úspech (či už plný alebo sčasti) a z tohto dôvodu jej vznikol nárok na náhradu trov konania voči neúspešnej strane sporu. Žalobca neposkytol súdu žiadne tvrdenia o svojich osobných, majetkových, sociálnych, či iných pomeroch, na základe ktorých by odvolací súd mohol dospieť k záveru, že by bolo nanajvýš nespravodlivé, aby bol zaviazaný celkom alebo sčasti nahradiť žalovanému trovy konania, ktoré žalovanému vznikli jeho (v podstate nútenou) účasťou v spore (keďže spor vyvolal žalobca). Argumentácia žalobcu smeruje skôr k tomu, aby odvolací súd nepriznal žalovanému nárok na náhradu trov právneho zastúpenia, keď takéto trovy nepovažuje za účelne vynaložené, vzhľadom na to, že žalovaný správca udelil splnomocnenie na zastupovanie v spore advokátskej kancelárii, v ktorej je on sám jediným spoločníkom a štatutárom (podľa názoru žalobcu ide o duplicitné odmeňovanie).

21. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodovanie o tom, ktoré výdavky možno v zmysle § 251 CSP považovať za preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené, nepatrí do rozhodovania o nároku na náhradu trov konania, teda rozhodovania o tom, ktorá strana sporu má nárok na náhradu trov konania a v akom rozsahu (§ 262 ods. 1 CSP), ale do rozhodovania o výške priznanej náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP. Odvolací súd poukazuje na to, že aj odvolateľom citovaný nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 113/2023 z 11. mája 2023 bol vydaný v konaní o ústavnej sťažnosti smerujúcej proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým sa rozhodlo o sťažnosti proti uzneseniu súdneho úradníka o výške trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP. Predmetný nález bol publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 29/2023 s nasledovnou právnou vetou: Výklad § 251 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého účelne vynaloženým výdavkom vzniknutým v konaní v súvislosti s uplatňovaním práva sú trovy právneho zastúpenia žalobcu, ktorý bol v spore zastúpený advokátskou kanceláriou, ktorej je jediným spoločníkom a konateľom, je zjavne mylný, a preto v rozpore s ústavnými právami žalovaného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zastúpeniu žalobcu samým sebou chýba hospodársky účel pridanej hodnoty právneho zastúpenia advokátom. Bude preto povinnosťou súdu prvej inštancie vysporiadať sa s jeho závermi pri rozhodovaní podľa § 262 ods. 2 CSP, t. j. pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania žalovaného na súde prvej inštancie a odvolacieho konania.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou v odvolacom konaní bol žalovaný, ktorému vznikol proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Rozsudok prijal odvolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je dovolanie prípustné (§ 420 CSP), ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Oprávneným subjektom na podanie dovolania je strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 v spojení s § 424 CSP).

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.